

[Thorvil Kristensen.]

ikke havde været grundlag for at afsætte større beløb. Jeg bliver nødt til at sige, at dette ikke er rigtigt. Jeg beder om, at det bliver forstået ret, hvad jeg her siger. Når jeg siger, at det ikke er rigtigt, betyder det jo ikke, at vi behøjder ministeren, at han ikke sælger mange obligationer i dag, for det kan han ikke, det ved vi godt, dertil er pengeknapheden for stor, efter at valutastillingen nu i det sidste par måneder er slået igennem i bankernes likviditet. Men det, vi har bebudt den højtærede minister, er jo heller ikke, at han ikke sælger mange obligationer i dag, men det er, at han ikke har sat ind på et tidligere tidspunkt, da mulighederne var større. Mulighederne var tilstede i det tidlige forår, og jeg tillader mig at henvise til den tale, jeg holdt på venstres vegne i den økonomiske debat her i salen i begyndelsen af marts måned. Jeg opfordrede da ministeren til at søge at opretholde obligationssalget fremover, og jeg tilføjede, at jeg havde forstået ministeren sådan, at man i virkeligheden fortsætter den tidligere regerings linie på dette område. Dette blev ikke modsagt, hverken af den højtærede finansminister eller af nogen anden repræsentant for regeringen. Vi måtte derfor efter denne debat i marts måned gå ud fra, at det var regeringens hensigt at følge den samme linie, som den tidligere regering havde fulgt på dette område, og i foråret kunne der have været solgt flere obligationer, hvis den højtærede minister dengang havde taget nogle af de kursreduktioner, som jo alligevel blev nødvendige på et senere tidspunkt.

Ser man på nationalbankens balance for den 1. april dette år, viser den nemlig, at pengemængden var steget siden det foregående efterår, til trods for at valutastillingen var gået tilbage. Og hvorfor var pengemængden steget? Den var steget, for det første fordi der var sket et træk på finansministeriets konto eller konti i nationalbanken, og for det andet fordi nationalbanken selv ad forskellige veje havde udvidet sin kreditgivning til bankerne og erhvervslivet. Takket være finansministeriets træk og nationalbankens kreditudvidelse var der altså i dette forår en større pengemængde end i det foregående efterår, til trods for at valutastillingen var gået til-

bage. Dengang kunne man derfor have sat ind med et større obligationssalg. Samtidig kunne man, hvad vi også havde henstillet både fra venstre og det konservative folkeparti, have sat bremserne i med hensyn til byggeriet. Ærede medlemmer af finansudvalget vil huske, hvordan vi fra venstres og konservatives side allerede sidste vinter prøvede at bremse den højtærede boligminister, men ikke havde held til det, da vi jo ikke havde flertal. I den økonomiske debat i marts måned nævnte jeg derfor også faren for konsekvenserne, bl. a. med hensyn til sortbørsløbningerne, af det store bygge- og anlægsprogram, man havde planlagt. Vi fulgte dette op fra venstres side under forårets skatteforhandling ved at formå regeringen til at påbegynde de reduktioner af de civile anlæg, som jo senere blev fortsat. Se, hvis man dør i foråret havde fulgt vore henstillinger, både med hensyn til at bremse byggeriet og med hensyn til at fremme obligationssalget, ja, så havde vi fået en vis kreditstramning på et langt tidligere tidspunkt, og så var vi ikke kommet så langt ud med hensyn til valutaen, som tilfældet er i dag. Så ville der også være opstået større tillid til, at det var meningen at tage problemerne alvorligt op, og så kunne den høje regering være sluppet for noget af den debat om tillid eller mistillid, som vi har haft så meget af i sommer og i efteråret.

Det, der nu sker, er jo i virkeligheden, at landet betaler lærepenge, fordi den høje regering har ventet for længe med at bremse en farlig udvikling, som var i gang. Det er jo altid sådan, at jo længere man venter med at slå bremserne i, des hårdere må man slå dem i, og des vanskeligere bliver det at komme igennem snævringen på kort tid. Jeg indrømmer, at i dag er mulighederne for obligationssalget meget begrænsede; men det er de, fordi man har ventet for længe både med dette og med hensyn til byggeriet. Derfor er kreditstramningen så hård i øjeblikket, og derfor har vi alle de ubehagelige og for landet uheldige konsekvenser af denne kreditstramning.

Der melder sig derfor det problem, nu da ulykken er sket, nu da vi er kommet ud i dette: Hvad kan vi gøre ved det på dette sene tidspunkt? Hvad kan vi gøre, for at ulykkerne ikke skal blive for store i den